

Tentamen

A Bolyai Farkas Elméleti Líceum Diáklapja

Petőfi-hét a Bolyaiban

A Bolyai Farkas Elméleti Líceum magyar katedrája és

diákszövetsége (BDSz) az iskola igazgatóságának támogatásával a 200 évvel ezelőtt szü-

letett Petőfi

Sándor emléke előtt tisztelgetve Petőfi-hetet szervezett 2023. január 16. és 20. között.

A rendezvény célja, hogy Petőfi Sándor alakjának és életművének aktualitására, Marosvásárhelyhez és Erdélyhez kötődésére, szellemiségére irányítsuk a figyelmet. Lehetőséget adtak a diákoknak, hogy szubjektív értelmezésükben mutassák be a költő versei megzenésítésével s a versei inspirálta fotók segítségével. Verseinek idegen nyelvekre való fordításával pedig a Petőfi-vers és az anyanyelvünk ízeire való rácsodálkozásra.

A korunk Petőfijét keresők esszéiben fejtették ki gondolataikat, a csapatvetélkedőn résztvevők az életműben való tájékozottságukat bizonyították. A Petőfi Sándor és Szendrey Júlia öltözetet viselők átérték és megteremtették egy héten keresztül a kor hangulatát. Ehhez járult hozzá nagyban a korabeli idők légkörét idéző kávéház is.

Petőfi-heti villámcsődületek

A Petőfi-hét minden nagyszünete a különböző témákhoz igazodó bemutatóknak volt szentelve. Az ünnepi megnyitóval kezdetét vette a hét. Sok különleges előadás színesítette meg napjainkat, hallhattuk a zenekör meghatározó előadását, fültanúi lehetünk hős költőnk néhány kiemelkedő versének, hitelesen előadva. A BDSz is bekapcsolódott az eseménysorba, hiszen a megszokott BDSzerdás nagyszüneten egy szónok után ismételte az udvaron levő diáksereg a „Reszket a bokor, mert...” című verset. Ez volt talán a hét egyik legszebb pillanata. A hét folyamán láthattuk a korabeli Petőfi és Júlia öltözetét is, melyet iskolánk néhány diákja büszkén viselt.

Ha magyarság, akkor néptánc, melyet ugyancsak lehetőségünk volt megcsodálni táncoslábú társaink előadásában, népzene töltötte be iskolánk udvarát, termeit és folyósóit. Egy kis technikai problémába ütközve, de bemutatásra került egy témához illő kortárs tánc is, és bár első nekifutásból zene nélkül, de a tehetséges mozdulatok ígyis átadták a koreográfia hangulatát. Minden fellépő nagyon ügyes volt, az összes előadás mély mondanivalót foglalt magába és segített minden diáknak és tanárnak ráhangolódni a Petőfi-hétre és céljának megértésére. Egy hétig teljes ünnepi hangulat járta át az iskolát. Mindenki ünnepelt, Petőfit ünnepeltük.

Ujfalvi-Veres Dorothea

Fordítói verseny

„Vajon hogy hangzik?”-tették fel a kérdést a verseny szervezői. Vajon közvetíthető-e a gondolata, a hangulata, az érzés más nyelven? Erre keresték a választ a résztvevő diákok, miután beléptek a Kávéházba és megkapták a két verset, melyeket át kellett írniuk az általuk választott nyelvre. Ezek „A farkasok dala” illetve „A kutyák dala” ikerversek voltak. Recsegték a szótárak lapjai, nagy kortyokban fogyott az ihletet adó tea, íródtak a sorok, formálódtak a rímek. Mindenki egy kicsit benne volt a versekben, érezte a hangulatukat és a mondanivalójukat, igyekezett a lehető legjobb szinonimákkal lefordítani hős költőnk gondolatait. Mindenki egy kicsit külföldi Petőfi volt. A javítóbizottság szerint kiemelkedő munkák születtek, és kivétel nélkül az összes átadta a forradalmi hangulatot.

Mintha mindenkit az a gondolat vezetett volna, hogy egy román, angol, német vagy akár olasz nemzetiségű is megérthesse, érezhesse azt, amit mi magyarként értünk és érzünk a versek olvasása során. Minden javítótanár pozitívan értékelte a munkákat, sőt, azt is mondták, hogy az első helyel díjazott munkák akár a hivatalos fordítások is lehetnek.

Ujfalvi-Veres Dorothea

A kutyák dala

Petőfi Sándor

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt;
A tél iker fia,
Eső és hó szakad.

Mi gondunk rá? mienk
A konyha szöglete.
Kegyelmes jó urunk
Helyheztetett ide.

S gondunk ételre sincs.
Ha gazdánk jóllakék,
Marad még asztalán,
S mienk a maradék.

Az ostor, az igaz,
Hogy pattog némelykor,
És pattogása fáj,
No de: ebcsont beforr.

S harag multán urunk
Ismét magához int,
S mi nyaljuk boldogan
Kegyelmes lábait!

Il canto dei cani

Hegyvi Viktória

Urla il temporale
Sotto'l cielo nuvoloso
Cadono pioggia e neve
I gemelli dell'inverno.

Che pensiamo? L'angolo
Della cucina è il nostro
Ci ha fatti portare
Qui il signore buono.

E non abbiamo fame.
Se il padrone finisce mangiare
Resta cibo sul suo tavolo
E il resto sarà il nostro.

È vero che la frusta
schiocca talvolta,
e lo schiocco fa male,
ma questo guarisce.

E dopo la sua rabbia
Il signore ci richiamerà,
e noi lecchiamo i suoi
piedi con gioia.

A farkasok dala

Petőfi Sándor

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt,
A tél iker fia,
Eső és hó szakad.

Kietlen pusztaság
Ez, amelyben lakunk;
Nincs egy bokor se', hol
Meghúzhatnók magunk.

Itt kívül a hideg,
Az éhség ott belül,
E kettős üldözőnk
Kinoz kegyetlenül;

S amott a harmadik:
A töltött fegyverek.
A fehér hóra le
Piros vérünk csepeg.

Fázunk és éhezünk
S átlőve oldalunk,
Részünk minden nyomor...
De szabadok vagyunk!

Silent Cries of the Wolves

Labancz Dániel-Botond

Cloud-burst on all the sky;
Oh, dear Lord, oh why? Oh
why?
Who hired all this snow and
rain?

Evil who wants to see our
pain!

This dreary plain
Made us insane!
Nowhere here a shelter,
No place to burry the elder.

Our death has two ways:
Hunger and cold;
But in a house no one lays,
A wolf's body's sold.

And sold bodies are bleeding,
Red dropping on snowy
things.
And we cry as the weapons
sing;
Look at all this coating!

Hunger and cold,
Bullet in the side;
Oh, our life is cold.
Being free is all, pain aside!

Wir frieren und hungern.
Und unsere zerschossene
Seite,
Alles Elend ist ein Teil von
uns...
Aber wir sind froh!

Der Gesang des Wolfes

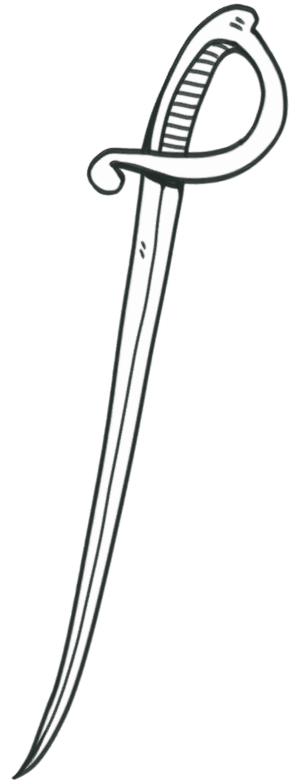
Nagy Balázs

Das Gewitter tobt
Unter dem wolkigen Himmel,
Der Zwillingssohn des Win-
ters,
Regen und Schnee gießen.

Öde Wüste
ist das, wo wir wohnen;
Es gibt keinen Busch, wo
wir uns unerstellen könnten.

Draußen de Kälte,
der Hunger drinnen,
Diese zweifachen Verfolger
quälen uns grausam;

Und dort die Dritte:
die gefüllten Waffen.
Unser rotes Blut
tropft auf dem weißen Sch-
nee.

Interjú T. Szabó Levente irodalomtörténésszel

A Petőfi-hét második napján a diákok részt vehettek T. Szabó Levente „Romantikus zseni az irodalmi piacon” című előadásán, ahol megtudhatták mekkora sztár volt Petőfi már a saját idejében is. Iskola után pedig egy műhelyfoglalkozás került megrendezésre, ahol Petőfi politikai nézeteit tárgyalták meg és néhány egyedi versét elemezték tüzetesebben. A következőkben a témában otthonosan mozgó előadóról tudhatunk meg többet, akinek sikerült közelebb hozni Petőfi alakját a diákok szívéhez.

Mi volt a reakciója, amikor felkérték, hogy előadást tartson?

Nagyon örültem! Harminc éve nem jártam már itt, a Bolyai Líceumban. Vannak olyan iskolák, ahová rendszeresen vissza szoktak hívni, de évente általában 4-5 nagyobb tudománynépszerűsítő előadást vállallok annak érdekében, hogy ne égjek ki, ne érezzem

azt, hogy ismétlem magam és számomra is élményszerű legyen. Ennek a meghívásnak viszont azért is örültem ennyire, mert nem csupán az általam vezetett előadás és műhelyfoglalkozás szerepelt a programban, hanem egy teljes heti rendezvénysorozat, amelybe ezek illeszkednek. Ebben a környezetben megtörténik egyfajta ráhangolódás az előadásokra és az ezek utáni levezetés is. Ez azt jelenti, hogy a hallgatók számára nem életidegen ez a dolog, hanem már hetek óta készülődnek, gondolkodnak, ötletelnek és a saját eszközeikkel kapcsolódnak olyan Petőfi szövegekhez, amelyeket én esetleg nem érintettem. Mindeközben lehetséges, hogy ezek a szövegek megérintik őket, eszükbe juttat valamit abból, amire én is gondoltam. Ez szépen összetud fonódni és sokkal természetesebb, magától érthetődőbb, mint egy egyszerű előa-

dás vagy műhelyfoglalkozás.

Mikor és hogyan kezdték el önt érdekelni a magyar költők?

Nagyjából akkora koromban, mint magukat. Abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy világirodalmat tanulhattam 11-12. osztályban, érettségiztem is belőle. Viz-

sgák előtt úgy tanultam, hogy rengeteg magyar és világirodalmat olvastam együtt, ez máig meghatározza azt, ahogy ezeket a szövegeket kezelem. Számomra a magyar irodalom azért érdekes és inspiráló, mert ablakot nyit a világirodalomba, a világirodalom pedig egy sajátos perspektívát ad a magyar irodalomhoz.

Ön szerint Petőfi tekinthető példaképnek?

Persze, abszolút! Az a kérdés, hogy milyen szempontból. Én az előadásom során legalább három

szempontot vetettem fel, ami szerint talán lehetne. Az első a rátermettsége, vállalkozói szelleme és kitartása. Képes előnyt kovácsolni egy olyan átmeneti időszakból, amikor még nem megszokott, hogy az irodalmat hivatásszerűen űzzék. A második szempont az elvszerűsége, mivel szélsőségekig elmenően ragaszkodik egyes elveihez. Műveiből is az jön elő, hogy akkor is ragaszkodik a jakobizmus-hoz, amikor az egyáltalán nem népszerű, egyes versei ezáltal publikálhatatlanná válnak. Eznekívül elképesztően tágas látókörrrel tájékozódik. Sok nyelvet beszél, 3-4 nyelvből fordít rendkívül jó minőségben és elképesztően sokat olvas németül, franciául, angolul. Hihetetlenül művelt ember, egy adott kérdésben a válasza nem csupán zsigeri dolog, hanem egy átgondolt, megfontolt álláspont. Egy másik szempont lehetne a változatossága, mivel elképesztően sok műfajban, formai

megoldásban otthonos. Nyilván ezt nem nagyon lehet utána csinálni. Látszik, hogy tényleg a szó legjobb és legnemesebb értelmében, művelt, különlegesen felkészült és széles látókörű költő.

*Ha Petőfi a mi korunkban
élne és most írná verseit,
ugyanannyira népszerű lenne,
mint abban az időben?*

Ez egy nagyon érdekes kérdés, írók el szokták játszani azt, hogy egy-egy évforduló apropóján feltámasztanak más írókat. Például maga Jókai megtette ezt a forradalom 50. évfordulóján, hogy társaival, többek között Mikszáth Kálmánnal együtt, a Hét című folyóirat egyik számában, feltámasztotta Petőfit és eljátszott azzal a gondolattal, hogy milyen lenne Petőfi. Unatkozó és konvenciózus politikus, esetleg ugyanolyan lázadó, amilyenek ők látták. Számomra még egy nagyon érdekes kísérlet volt, hogy költők egy csoportja megírta

játékos kísérletek és azért is jó megoldások.

mert dús fantáziájú írók játszanak ezzel a kérdéssel. Emiatt én inkább nekik hagynám ezt a

kérdést. Egyébként várom is, hogy a Petőfi emlékévé alatt a kortárs irodalom mit tud kezdeni a szövegeivel, mennyire lesz képes átadni Petőfi humorát, amit a Petőfi Irodalmi Múzeum legfrisebb kiállítása nagyon jól érzékeltet.

Ön szeretne Petőfi korában, a forradalom ideje alatt élni?

Nagy kihívás lenne, de én kicsit félénkebb ember vagyok és nagyon boldog vagyok, hogy a szüleim generációjától eltérően, nem értem meg közvetlen közelségemben a háborút. A szüleim arról meséltek, hogy mindkettőjük családjai szétestek, félárván nőttek fel a második világháború miatt és mindezt

gyerek fejfelé élték meg, édesapám például hatévesen. Volna ami miatt szívesen élnék akkor, például a késői reformkor pezsgő világa. Az, ahogyan felfedezik a sajtót, a kulturális nemzetet nagyon izgalmas. A szabadságharcot szerintem kihagynám.

Melyik a kedvenc Petőfi verse?

Sok van, az az igazság, nehéz választanom. Mostanában, talán azért, mert intenzíven olvastam egy egyetemista csapattal, az Apostol, mai egy nagyon különleges epikai munka. Sajátosan játszik a versformákkal, sajátos a ritmikus világa, elképesztően színvonalas, filozofikus munka, mellbevágó a világképe. Most például ennek a világában élek, annak ellenére, hogy egy szóval sem említettem az előadás vagy a műhelyfoglalkozás során, de valószínűleg, amikor néhány hét múlva visszatérünk azzal a forgatócsapattal, amelyikkel egy dokumentum-

filmen dolgozunk Petőfi erdélyi tartózkodásáról, útjairól, akkor más szövegekben fogok élni, más szövegeken fogok napestig gondolkodni és akkor biztosan más lenne a válaszom. Egy idős magyar tanár rokonom nagyon hasznos tanácsa alapján, naponta kéne olvasnunk egy bármilyen verset, így minden nap más lesz a kedvencünk. Persze lesznek örök kedvenceink, de folyamatosan zsongna egy jól megtalált kifejezés, ötlet vagy megoldás a fejünkben.

Kerekes-Máthé Éva

Petőfi, a légtornász csapatverseny

A Kávéházba belépve a legvégőben érezni lehetett a feszültséget, a lapok csak úgy sercegetek. „Az idő lejárt” hangzott el a mondat, mire a lapok fölé görnyedt három csapat kiegyenesedve figyelt. Az újonnan költött versek készen álltak a felolvasásra, de ez csak egy volt a sok feladat közül, amelyeket a benevezett csapatok kellett végrehajtának. Verset írni címekből, befejezni sorokat, kvíz, mind szerepeltek a versenyszámok között. Vajon ki ismeri jobban Petőfi hullámvölgyes szerelmi történetét? Szendrei Júlia hogyan viszonyozza a költő kicsit sem diszkrét udvarlását? Ezek mind kiderültek a megpróbáltatások folyamán. A verseny fénypontjai a színdarabok voltak, amelyek során a csapatok újraalkothatták és korszerűsíthették Petőfit. A következőkben az egyik kreativitási próba eredményeit

olvashatjátok, ahol néhány ma is használt szót befoglalva kellett átalakítani Petőfi „Tedd le, bojtár, a subádat...” című versét.

Balogh Ágnes

Tedd le, bojtár, a subádat...

Petőfi Sándor

Tedd le, bojtár, a subádat,
Mennykő szántsa meg a hátad,
Látod, már a patak is letette,
Vele a langy tavasz letétette.

Falu végén foly a patak,
Fehér keble csak úgy dagad,
Dagad, dagad széles jókedvében,
Hogy az ég lenéz megint rá kéken.

Hová szállott a cinege?
Honnan jöttél, fülemile?
Akárhonnan, semmi gondom
rája,
Csak te dalolj, bokrok furu-
lyája.

Kizöldült a kis kert fája,
Mintha toll nőtt volna rája;
El ne röpjölj, megtollasodott
fa,
Hadd üljek rózsámmal árnyé-
komba.

Minek még a boltba, kis-
lyány,
Pántlikát akarsz venni tán?
Nézd a mező szebb pántlikát
árul,
Szebbet, ingyen, sok ezer
virágbul.

Vedd fel, testvér, a sapkádat
Petőfi és a csajok

Vedd fel, testvér, a sapkádat,
Mindjárt indulunk a plázába.
Látod már a metró is indulna,
Vár a horror a moziban.

Kizöldült a city összes fája,
Mintha toll nőtt volna rája.
El ne vegyed Istenem a netet,
Hadd nézzem a csajommal a
Netflixet.

Minek mész a boltba kislány?
Kávét akarsz venni tán?
Nézd a Starbucks fahéjas lát-
tét árul,
Józan ember tőle kábul.

Húzd ki a kábelt barátom
Meggyőzők

Húzd ki a kábelt barátom,
Hadd a tévét hogy leálljon,
Nem kell a Netflix tenéked,
Ne Starbucksból végy termé-
ket.

Minek neked New York city?
Más is elég, lehet kicsi!
Miért néked a sok pláza?
Ha lehetsz az élet ásza!

Sokat jár a kocsi, metró,
Környezetnek ez már nem jó!
Találj magadnak egy másat,
Az élet legyen az útitársad!

Tedd le csávó a tárcádat
Szőrmepapucskák

Tedd le csávó a tárcádat,
Hadd szántsam meg a számládat.
Látod, már az exem is letette,
Vele a nagy pláza letétette.

Kizöldült a kis city fája,
Mintha toll nőtt volna rája.
El ne röpjölj, Starbucks, Netflix, Pláza,
Hadd üljek csajommal kanapédba.

Minek még plázába, lány,
Pálinkát akarsz venni tán?
Nézd, a metrós csávó pálinkát árul,
Többet, ingyen, sok ezer barrackbul.

Korunk Petőfije, mere vagy? Esszé pályázat

Vajda Péter, XII. B: Korunk Petőfije, merre vagy? – Királyvízbe fúlt Petőfi

„Petőfi Sándor gatyába’ táncol, felesége bugyiba’ úgy mennek a moziba” – tartja a bölcs, ősi mondás. Az egész emberiség számára meghökkentő és elszomorító az a tény, hogy a XXI. század brit tudósai ezt a hipotézist is hamisnak találják. Legalábbis részben, ugyanis Petőfi és felesége Szendrey Júlia előszeretettel táncoltak. Bállokba jártak, viszont nem fehérneműben, hanem manapság a kislányoktól hallható „királylányos ruhában”, és természetesen a fiúk „királyfiúsbán”. Ez egy jó kiindulópont lehet, ha korunk Petőfijét keressük, végül is a filmekben a körözött banditákat portréjuk és ruházatuk alapján próbálják nyakon csípni. Ilyenkor a film végén a bandita mindig

kicsusszan az igazságszolgáltató keze közül. Ez azt jelenti, hogy korunknak sosem kapjuk meg a Petőfijét?

A feladatunk az, hogy a bölcs és ősi szállóigéhez híven gatyára vetkőztessük Petőfit. Ne a ruha, hanem a sebek öltéseit vizsgáljuk, ne a cérna, hanem az ínak feszülését figyeljük, ne a szíj, hanem a váll feszületét tanulmányozzuk, ne a gombok, hanem a szemek csillogását csodáljuk, ne a nadrág, hanem a száj görbületét hallgassuk. Ez még csak az első réteg, mi lesz azokkal a ruharétegekkel, amiket nem ő, hanem a társadalom aggatott és aggat rá? Le tudjuk vetkőztetni a költőt?

Kultusztalanítás. Enélkül ő sem lesz más, mint egy égis magasztalt bálvány, aki (vagy néha már ami) lehetőséget ad arra, hogy mindenkinek lehessen egy kedvenc költője,

akkor is ha a polcát az utóbbi hónapban megjelent Nők Lapja ékesíti. Ha a korunk Petőfijét keresnénk, ez a folyamat nélkülözhetetlen csupán azért, hogy megértsük a valódi művészt, a valódi szabadságharcost és a valódi szerelmezt. Anélkül csak a társadalom által alakított pátoszos bálványképet ismerhetjük meg, arról a szlovák származású, vékonyka gyerekről, aki mindent egy lapra feltéve ment Budapestre, ahol történelmünk egyik, ha nem a legmeghatározóbb alakjává vált. Fontos szerepet játszott és játszik a magyar irodalom és kultúra megalapozásában és felfrissítésében is.

Feltevődik a kérdés, hogy miként lehetséges ez a becses kikötés: a „levetköztetés”. Olvassunk! Értsünk! Hogy elménk és szívünk gondoljon és érezzen. Legyünk része a költő minden világának, ami abban a csodáhat évben átfutott elméjén. Legyünk része a forradalomnak,

legyen kicsit miénk is Júlia, legyen szemünk a nyár, agyunk a tavasz, hajunk a tél és fülünk az ősz. Legyünk kicsit a rosszszak, majd legyünk kicsit a jók is, ez a kettő között lesz majd a végső összeecsapás, vérfürdő, aminek hullámain még Noé bárkájára is a vég várna..

Sok mindent elmondhatunk Petőfi Sándorról, hiszen az összetett egyéniségéről és műveiről rengeteg információ van, de mégis ruházatának a kérdése az, ami igazán fontos. Petőfi 200 évvel ezelőtti alakja a magyar társadalommal együtt változott, oly sokat, hogy lassan elveszti azt a művész-jelzőt, ami 150-200 évvel ezelőtt igaz volt rá. Az egyedüli feladata az olvasónak, hogy ne úgy olvassuk Petőfi Sándort, mint PETŐFI SÁNDOR, hanem úgy, mint egy művészt, költői hivatásának gyakorlása közben.

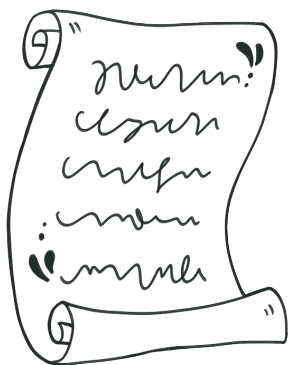
*Réman Attila, XII.E: Kaland-
vágó Petőfi Sándor (részlet):*

Petőfi az emberek szívébe hatolt szavaival, összegyűjtötte a sokaságot, és az élére állt. Vezetett, akárcsak Mózes a zsidó népet a pusztai vándorlás idején. A modern ember viszont köszöni szépen, nem kér ilyen vezetést. Ő majd szépen kiválasztja magának, melyik igazságban higgyen a sok közül, s hogy milyen emberekre nézzen fel, mint példaképre. A mai recept nem vezér és nép, hanem celeb és rajongók. És valljuk be, a mai celebek nagyrésze közel sem elég érett ahhoz, hogy helyesen használja fel a hírnevet és befolyást, ami az ölébe csöppent. Egyre fiatalabb emberek tesznek szert hírnévre, és úgy tűnik, egyre jelentéktelenebb dolgokért. Így nem marad hely értéket közvetítő személyiségeknek az élen, sem értékeknek az emberek szívében.

Na, de tényleg ennyire sötét hely lenne a világ? Egy csöpp érték sem maradt volna benne? Ez koránt sem így van. Csupán ki kell nyitnunk a szemünket annyira, hogy átlássunk mindenben, ami mesterségesen csillog-villog, és a fülünket, hogy meghalljuk azt, ami a hangos ricsaj alatt kellemes énekszó. Ha Petőfit ott keressük ma, ahol 200 éve volt, sosem bukkanunk a nyomára. Korunk Petőfije nem Vátesz-költő. Sőt, nem is kell feltétlenül költő legyen. Ezek csupán szerepkörök, amelyeket egy Petőfi Sándor 200 éve betöltött. Egy mai Petőfi Sándor vajon milyen szerepkört tölthet be? Mindenképp valami életbevágóan fontos feladatra van szüksége, amibe ízig-vérig vetheti hitét. Valami nemesre, ami nem hagyja éjjel aludni, és minden porcikáját tette készletre. Valami elhívásra, ami nála sokkal, de sokkal nagyobb, s ami minden szenvedélyének eleget tesz.

Egy irtózatosan nagy kalandra!
Nos, irtózatosan nagy kalandok
bőven akadnak a mai világban.

Szóval kell lennie Petőfi Sándoroknak is! Mondd csak, neked vannak-e féltve őrzött álmaid? Hiszel-e valamiben annyira, hogy a föld végéig is elmenj érte? Szeretsz-e valakit annyira, hogy az életedet is odaadd érte? Vágysz-e egy irtózatosan nagy kalandra, amely egész életeden át tart? Mondd csak, talán nem pont te vagy korunk elveszett Petőfije?

*Türos Sarolta, IX.B: Petőfi
öröksége (részletek)*

„Minden egyes alkalom, amikor kimondják a nevét, vagy felolvassák a versét, az ő létezését bizonyítja. Örökséget hagyott hátra mindazoknak, akik utána érkeztek a földre. Az alkotásai által hat, változtat, és ugyanezt tette életében is. Ráébresztette, és ma is ráébreszti az embert arra, hogy mindig érdemes valamiért küzdeni. ... Petőfit olvasni annyit tesz, mint a lelkünket formálni. ...

Korunknak nincs Petőfi Sándora. Minden ember, aki erre a Földre születik, pont jókor kerül jó helyre, mert ott és akkor van rá szükség, ezért Petőfi sincs még egy. ... Ha Petőfi ma élne, szerintem tanár lenne, mert ez az a hivatás, amellyel ma formálni lehet a világot. Más szakmában el sem tudnám képzelni őt. A tanítás által többet is adna mint a tudást, át tudná adni a szikrát, a lényegét. ...”

„Van-e korunknak Petőfije? ... Jelen korunkban átalakultak a harcok, jellegükben kiszélesedtek, átváltoztak, ismeretlenebb, újabb, mélyebbről jövő küzdelmek sorakoznak fel, melyekkel szemben mind meg kell küzdjön egy bennünk élő Petőfi. De ez nem olyan költő, ki népeket vezet, a hazáját erősíti, kardoskodik álmai mellett, és kitart a vele szembe zúduló árral szemben a végsőig. Nem toll és papír a fegyvere, nem egy ellenséges ország az ellenfele, nem az élet iskolájában tanult diák, és nem a saját elveiért, csatasorba álló ifjú harcos. Az a Petőfi, akit mi várunk, itt van, minden ember lelkében mélyen elrejtve szunnyad. Ébredésre vár, perzselő lángokra, melyek saját égető tüze ellen kergetik... a mi Petőfink mi magunk vagyunk...”

Szerkesztőség

Főszerkesztő: Piri Brigitta-Renáta

Korrektor: Kerekes-Máthé Éva

Illusztrátor: Fuccaro Noémi

Tördelő: Simon Anna

Ügyintéző: Gergely Anna :)

Tiszteletbeli tagok: Forró-Bathó Eszter-Anna, Suba Orsolya

Szerkesztők

Kerekes-Máthé Éva

Balogh Ágnes

Újfalvi-Veres Dorothea

Támogató

Studium-Prospero

Alapítvány

Instagram: Tentameno

Facebook: Tentamen

E-mail: tentamen@yahoo.com

Köszönjük az együttműködést Egyed-Zsigmond Enikő és Peti Réka-Eszter tanárnőknek!

Különkiadás Petőfi Sándor
200.-ik születésnapja alkalmából

